

mitikkel peas, õhtuti jookseb näitemänguproovile, aga päeval — sõraväeindral!

Nende ridade vahele mahuvad aastad Raeküla ja Väike-Maarja algkoolis ning Rakvere ühisgümnaasiumis.

Teisalt leiame veelgi vihjeid karjasepõlvele.

«Metsavahipere pudulojuste vaoshoidmine, et nad istandikke tallama ei pääseks, ei nõudnud kuigi suurt hoolt. Jäi aega istumiseks, puude otsa ronimiseks, lugemiseks, hulkumiseks.»

Eks siit saanudki alguse sügav huvi looduse vastu, hakkas kujunema teatud oskus loodust jälgida, näha ning samal ajal laiendada oma kujunevat silmaringi ja elutundmist raamatute abil.

Vaevalt ta sel ajal võis arvata, et temast saab kirjanik, kes oskab näha ja kirja panna inimhingede keerukust ning looduse ilu. Tunnetada viimast sedavõrd, et raske on isegi osava sõnaseadjana leida selleks tööpoolest kõige väljendusrikkamaid sõnu.

«Liugleb on luikede kohta liiga lame, liiga tuim sõna, nende lennus on graatsia, muusika, jõud ja muinasjutt harmooniliseks tervikuks sulanud.»

Kui omal ajal soodustas loodusearmastuse süvenemist karjasepõli, siis vanemas eas on kirjanikku elava looduse rüpes hoidnud jahimehepõlv. Oli ta ju kaua aastaid Haljala jahimeeste toeks ja hingeks.

Paari aasta eest siirdus Läänemaal sündinud ning kaua aastaid Virumaa elanud kirjanik Mulgimaa pealinna Viljandisse.

Arvata võib, et tema loodusearmastus kestab ning kuulub nüüd sealsele metsadele ja nende elanikele, sest tema on üks neist vähestest, kes loodusele omalt poolt midagi anda tahavad.

Virumaa looduse- ja raamatuseõbrad soovivad lugupeetavale kirjanikule tervise- ja rõõmuküllaseid aastaid ning jäävad ootama meeldivaid kohtumishetki uute raamatute kaudu.

Osvald TOOMING 70

Looduse katel on suur. Paljudele näib, et see on nagu nõiaaunum, millest võib aina võtta. Nad vahivad kui veidrikke neid, kes võtmise asemel loodusele omalt poolt midagi anda tahavad. Neidki on.

O. Tooming

palju säärast, mida me veel näinud pole.»

Ja autor ise oskab looduses näha nii palju huvitavat ning seda nii eilavalt edasi anda, et suudab huvi äratada ka sellises lugejas, kes tööpoolest ei hiilga teadmistega loodusest ega oska selles paljutki näha.

Siit leiame väikesi kõrvalepõikeid lapsepõlvemailegi.

«Isa oli tol ajal Porkuni metskonnas Naraka vahtkonnas metsavahiks. Mina pidasin karjaseametit. Seitse suve järjest, nii et häbi hakkas: suur poiss, gümnaasiu-

Mie tuntud proosakirjanik Osvald Tooming saab täna seitsmekümneseks.

Eelmise aastanumbri sees ilmus kordustrükk tema teosest «Puude taga on mets». See tore raamat, illustreeritud Peeter Toominga huvitava fotomaterjaliga, paneb paljuski elu üle järele mõtlema.

«Me teame palju ja oleme palju näinud. Nõnda palju, et enam justkui mitte midagi uudistada pole. Ja meil hakkab igav. Ometi on meie ümber, otse akna all, maantee ääres, heinamaal, põldude vahel metsatukas nõnda